

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 11. Conventus ad S. Dionysium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII. rum Angliæ constantiam laudabant, qua
A.C. 1169. Gilberto & Præfectis Regiis obsticissent,
 petentibus, ut Jurisdictioni Thomæ
 Archiepiscopi sui renunciarent. Tan-
 dem Papam rogabant, ut hunc Schis-
 maticum ceterosque a Thoma excom-
 municatos coerceret.

§. XI.

Conventus ad S. Dionysium.

Inter hæc Rex Angliæ pacis negotium
 repetiturus, aut saltem lucraturus in-
 ducias, Vivianum Nuncium ad se vocat,
 & addito Jurejurando promittit, secutu-
 rum se ejus consilia & mandatis Papæ
 obtemperaturum, ut sic Ecclesiæ pax
 rediret. Qua pollicitatione lætissimus
 Vivianus, tanquam re jam confecta, data
 ad Archiepiscopum Cantuariensem epi-
 stola, cum Lutetiam Parisiorum ad pri-
 mam Dominicam post S. Martinum,
 nempe ad diem decimam sextam No-
 vembris, advocat, Illa enim die ambos
 Reges in Monasterio S. Dionysii ad col-
 loquendum congressuros esse, & quidem
 Regem Angliæ susceptæ piæ peregrina-
 tionis specie præsto futurum. Tho-
 mas Viviano respondit, ipsum, tempore
 Legationis suæ elapso, non nisi cautissime
 ad Regem Angliæ ire oportuisse. *Ego
 vero, subjungit, mandatis tuis obtem-
 perare non amplius teneor, nec capere
 valeo,*

3. ep. 9.

3. ep. 10.

valeo, qua spe ad me vocandum tam facile adduci potueris. Id tamen S. Sedis Reverentia & tuæ dabo amicitia; obvium me tibi inferam Corvolii proxima die Veneris, ex tuo ore percepturus, quid nobis de hac profectioe sperare liceat. Nempe Regis Angliæ astutia magis Thomæ quam Viviano perspecta erat. Thomam autem etiam Rex Franciæ, aliique viri prudentiæ eximiæ, urgebant, ut ad illud colloquium se conferret.

Cum ergo Vivianus ad Monasterium S. Dionysii pervenisset, a Rege Angliæ petebat, ut promissis staret; sed ista se promississe neganti Vivianus malam fidem publice exprobravit, fraudemque qua ad se decipiendum usus fuisset. Thomæ autem exinde dixit, non meminisse se, quod aliquando mortalium quemquam usque adeo mendacem novisset. A Monasterio S. Dionysii redeuntem & præter Montem Martyrum iter facientem Henricum Regem Thomas adiit, & præsentibus Conciliatoribus Rotruvio Archiepiscopo Rotomagensi, Frogerio Episcopo Sagiensi, ac quibusdam aliis, rogavit, ut in Dei & Romani Pontificis gratiam sibi suisque pacem, Regiam Benevolentiam, & Bona ablata restitueret, promittens, se quidquid Archiepiscopus Regi suo deberet, redditurum. Respondit Rex; Se vero optima mente quam-

Sæcul. XII.
A. C. 1169.

Sæcul. XII.
A.C. 1169

quamcunque conquerendi causam ob-
livisci, & Archiepiscopo simpliciter
ignoscere. Si autem Thomæ aliqua super-
essent, quæ contra se afferret, velle se
Curia Regis Franciæ, Ecclesiæ Galli-
canæ, aut Scholæ Parisiensis iudicio ac-
quiescere. Hic cognoscimus, quanta
jam illa ætate Scholæ hujus auctoritas
fuerit.

3. ep. 62.

Tum S. Thomas Regi; Se quidem
nec iudicium Regis Franciæ, nec Ec-
clesiæ Gallicanæ (omissa Scholæ Parisiensis
mentionem) recusare, sed malle cum Rege,
Domino suo, amice transigere, quam
in quocunque foro causam dicere. Mox
Regi obtulit commentarium, in quo ea,
quæ a Rege petebat, adnotaverat, viva
voce adjiciens, cupere se ad osculum
pacis admitti, sibi que mediam partem
rerum mobilium restitui, quibus debita
sua solveret, adificia restauraret, &
damna, quæ Ecclesiæ suæ ipso absente
emerisissent, refarciret. Prælegitur Com-
mentarius, omnibusque præsentibus, quæ
continebat rationi consentanea videban-
tur. Sed Rex tam ambigue & per tot
verborum ambages respondit, ut sim-
plices quidem ipsum omnia concedere
crederent, at sapientiores facile intel-
ligerent, non nullas condiciones adjici
intolerabiles. Ne osculum pacis daret
excusabat se; quod id quidem luben-
tissime

Gervas vit.
2. c. 30.

tissime facturum fuisset, nisi aliquando, cum iracundia animum superasset, publice jurasset; nunquam se Archiepiscopo, quamcumque pacem tandem iniret, hoc osculum daturum esse. Quantumcumque autem omnes rogarent, id ab obstinato impetrare non potuerunt. Cumque Vivianus Ludovicum Regem Franciæ instantissime oraret, ut pro Archiepiscopo intercederet, respondit, se nolle Regi hospiti in suis ditionibus commoranti molestum esse. Thomæ autem familiariter dixit: *Etsi mihi tot talenta offerrentur, quot Alexander Rex Phocioni Atheniensi misisse dono narratur, nollem, si Thomas essem, in Regis Angliæ potestatem me tradere, nisi prius osculo pacis fidem firmasset.* Ita solutum est istud colloquium (*).

Nihil-

Sæcul. XII.
A. C. 1169.

* Centum.

(*) Caveus Scriptor Anglicæ Catholicæ Doctrinæ & Doctoribus Romanæ Ecclesiæ semper & injuria iniquus, in Sæc. Waldensi, pag. 236. de S. Thoma Cantuariensi Sententiam ferre ausus est; quod fuerit *Vir, ad miraculum usque ambitiosus & protervus &c.* Et inferius: *Longum esset omnia Viri procacissimi ausa nefaria commemorare; quoties ille in Principis sui caput conjuravit &c.* Huic Calumniatori S. Thomas ambitiosissimus videtur, Vir, qui per aliquot annos in exilio versari & cum extrema paupertate luctari pro causa Ecclesiæ maluit, quam

in

Sæcul. XII.

A. C. 1169.

3. ep. 28.

3. ep. 61. 65.

Nihilominus, ut novorum foederum spem nutriret, Rex Angliæ, missis nunciis, Viviano viginti marcas argenti pollicitus est, rogans, ut iterum operam suam impenderet. Sed respuit ille oblatam pecuniam, & dato responso exprobra-

in Anglia primis honoribus affici & maximis divitiis frui. Conjuracionis in caput Regis sui accusat Virum Sanctum nullo teste, nullo argumento. Reprehendit etiam in eodem Paragrapho Thomæ ex Anglia fugientis contumaciam, & silentio premit vitæ ejus periculum, quod non fictum fuisse, quamprimum in Angliam re-
 vectus est, funestus eventus docuit. Denique Caveus, quæcunque injustæ causæ speciem præbere possunt, memorat, sed reticet S. hujus Archiepiscopi bonam fidem, zelum, fortitudinem, rigorem vitæ, & ad genua Regis sui sapius accidentis humilitatem. Silentio præterit Henrici Regis levitatem, fraudulentiam, avaritiam. Dissimulat, quod in suis Mandatis, supra §. 10. relatis, talia imperaverit, quæ etiam alii in Anglia Episcopi recusarunt & damnarunt. Non meminit Caveus, quod Henricus Jurisdictioni Pontificis Romani, quem tamen Patrem & Dominum suum appellabat, se subtrahere molitus fuerit. Nullam mentionem affert crudelitatis, qua Rex Angliæ non solum S. Thomam, sed etiam omnes ejus Clientes & propinquos innocentes persecutus fuerit.

Judicet Lector, an in hujusmodi Scriptore Protestante amor veritatis deprehendatur.

probravit, quod promisso pretio sibi Sæcul. XII. A.C. 1169.
 Legato Apostolico voluisset illudere. 3. ep. 63.
 Ceterum, ideo pacem exoptare Henricus Rex tantopere videri cupiebat, quod effectum profectio-
 nis in Italiam ab Archiepiscopo Senonensi & Gratiano susceptæ vehementer pertimesceret. Misitque Romam Legatos, qui diligentissime curarent, ne huic Archiepiscopo Legati potestas in suis ditionibus committeretur. Thomas quoque, missis Romam nunciis, Pontificem omnia edocuit, quæ in ultimo colloquio acta fuerant. Præterea Rex Ludovicus de suis viros misit, qui Papam rogarent, ne ampliores inducias Henrico Regi concederet. Archiepiscopus vero Senonensis in ipsius Papæ conspectu suppliciter petebat, Ditiones Henrici Interdicto subjici, nisi pacem Ecclesiæ redderet.

§. XII.

Altera Papæ ad Regem Angliæ Legatio.

Postquam Alexander Papa Gratianum & Vivianum Nuncios in Franciam 4. ep. 1. 2.
 nullo successu misisset, adbuendum Regi Angliæ meliorem mentem indere opera virorum singulari pietate conspicuorum conatus est. Et primo quidem hanc provinciam commisit Anthelmo Episco-
Hist. Eccles. Tom. XVII. U u po